

emal loomasid ongi, se on neia meie wara!

Pois rüügis kodu seda usja emale, ema küelab: „Sa pea need kedagile neid üra anima?“

Teine pääw tulab se sama tuntud meheke ja küsib poisi küest jälle need lambad emale. Pois ütleb: „ma ei wot ema keelas mind;“ minna Kana meheke ütleb: „ma annan sulle nende rest: ühe linn lina, ühe sõrmuse ja ühe kuusi, ühe muna ja kuuks kovera.“ Kui selle lina ütles: lina rattu lauda, siis trob ta nõis sugust rooga lauale, mis aga isale wot suada olla; kui selle sõrmuse läbi wahid; siis mõtle sel ajal mis sa aga tahad, se suab siündima; se muna on nii kōwa et se seda rakkis hehe on ilm wõimata. Koveral ja kas suawad ku kōda wot aual sul abiks olema.

Pois andis lambad wanakehele, ja liiks ise nende suadud kruamidega kodu

Kodu suades ütles ta: lina rattu lauda, sõma pits oli laud keige roogadega täidetud. Ema ja poeg olid nüüd selle üle wõõga rõõmsad. Poeg wõttis sõrmuse, wõttis selle läbi ja mõttes: olek siin üks ilus linn, keige suguste kaupluste ja asjadega. —

Kuosti selle järel siigines sina nii kui maa seest, üks ilus linn, rühwaste, kaupmaste ja keige tarwiliste asjadega. Nüüd oli müidugi teada, pois selle linna ja rahora kuningas. Ta andis nendele mitmed head suadused ja elas mones pääawul seal rahulist elu oma wana elatund emaga. Üks kord sai ta kuulda et nende lähedal elas üks wõõga nikkas herja, kellel wõõga palju mõisad, üli suured karjad loomi. Aga tema rühwaste juure tuli iga pääw üks wõõras tundmata mees, ja nõudis nende küest iga pääw ühe õrja, karjaste, ja ku turnade wõõrabi läbi ei suadud teda mitte sualt ära peletada.